

saaledes forekommer det mig, at man i de senere Aar og nu arbejder paa at vinde yderligere frem i den samme Retning, hvori Protokollen af 1849 mod vor Frihed gik, saaledes, at man tilsidst, først moralsk, og, hvis Folket anden Gang kunde falde i Svøvn, og man kunde vinde Seir, og derefter om muligt juridisk kunde vinde Resten af det, som mest levende minder om Maanden, ikke Maanden fra 1849. Jeg kan tage noget feil i denne Betragtning, men jeg tror, at det er nogenlunde korrekt skildret, hvad jeg her nævner. Naar den ærede forhenværende Minister, det meget ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) dernæst sagde, at det dengang som nu var hans Benner's Mening, at der var fuldstændig Sideordnelse og Ligeberettigelse af begge Thing, tør jeg ikke i en silbig Aftentime komme med ret mange Beviser imod denne Paastand; men det turde dog være Enhver af os meget nærværende, at der her er en Misforstaaelse, beroende paa en Sammenlæsesfeil hos det ærede Medlem, som var Ordfører for vigtige Affairer af Grundloven. Jeg skal blot minde om en enkelt Udtalelse af en af hans politiske Venner, en Mand, der havde megen Indflydelse i det politiske Liv, den nu afdøde H. Hage. Han siger: „Det kan ikke negtes, at selve Forfatningen giver Folkethinget Hovedindflydelsen i Finantsager. Alene det, at Finantsloven kommer først for Folkethinget, giver dette Thing en Betydning, som Landsthinget ikke kan faae med Hensyn til de finantsielle Sager.“ Jeg skal med Hensyn til dette Punkt indskrænke mig til denne Udtalelse, der kan mangfoldiggøres af faare mange Udtalelser her i Salen og af Udtalelser i de ærede Medlemmers Benner's Blade gennem hele den foregaaende Tid. Det gaar imidlertid dermed, som det gaar med flere af disse Medlemmers Opfattelse af andre vigtige konstitutionelle Spørgsmaal; de synes i den Henseende at være komne vidt paa Straaplånen, og hemimod den Reaktion, som de tidligere stode imod og vare saa forhadte af. Det meget ærede Medlem sluttede med Udtrykket: „So galere, jo bedre“, og idet han vilde tillægge mig den Lante i sin Almindelighed taget, der ligger i disse Ord, skulde det være et Vidnesbyrd om, at det ikke betød Fremgang for os fra tidligere Tid, thi da var der en anden Lykkelig, end at Ordføreren kunde sige noget Saadant. Jeg skal nu sige det meget ærede Medlem, at de Ord, han har brugt, og den Lante, han dermed vilde udtaale, vare fra min Side, for saa vidt tilsvarende Utringer eller lignende Lanter skulde være komne fra mig, begrændsede derhen, at jo større Banfælgighed der er for den nuværende ærede Kultusminister ved at gennemføre det Forslag, som her ligger for, hvis det bliver til Lov, desto bedre, thi jo sikrere er man paa, at den ærede Minister og — jeg tror, det ærede Medlem fra Viborg (Klein) har Ret, naar han siger, at de ærede Ministere vistnok ere

solidarisk ansvarlige i dette Tilfælde, hvad jeg ogsaa og vistnok Alle gaar ud fra — det ærede Ministerium overfor saadanne Banfælgigheder vistnok ville betænke sig ti Gange paa, om de ville sætte deres Lyst til at forblive paa Pladsen over dem. Dette er i fuld Forstaaelse med hele den Tankegang, jeg har. Naar det ærede Medlem, jeg taler til eller taler om, mente, at dette dog var forfordeligt sagt af Finantsudvalgets Ordfører i Forhold til, hvad man tidligere havde været vant til at høre i den Retning, skal jeg først gjenage, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) bemærkede, at man ikke i de sidste 5—6 Aar har været vant til at lade Finantsudvalgets Ordforer staa og faae Støtte af et stort Flertal i Finantsudvalget og i Salen imod Ministeriet. Finantsudvalgets Ordfører har i Reglen, paa enkelte Undtagelser nær, havt den langt lettere Opgave at kunne støtte et konstitutionelt, parlamentarisk Ministerium i at faae passende Bevillinger hos Repræsentationen, og kun at optræde forrigerende hist og her. Det var en ganske anden Stilling; men dersom man tror, at det er os, som have grebet stærke Midler, medens det ærede Medlem (Hall) og hans Venner, den Gang de vare i Opposition, viste sig taalmodige, tager man feil. Jeg beder erindret, med hvilken Lidenskabelighed og Sidstighed man den Gang førte Kampen imod et Ministerium, man ikke syntes om, og med Hensyn til selve Finantsloven skal jeg minde om, hvad der i Foraaret 1853 kom frem fra to ærede Medlemmer, hvoraf i alt skal det ene den Gang ubetinget hørte til det ærede Medlems Meningsfæller. Man stillede Forslag med Hensyn til Tidsfristen for den midlertidige Finantslovs Gyldighed, og man vilde indskrænke Fristen i den Hensigt at umuliggjøre Benyttelsen af Opløsningsparagrafen i Grundloven for Ministeriet. Det var et Forslag, ligt med et Forslag til Nægtelse af Finantsloven, medens vi her dog endnu ikke ere gaaede til at negte Finantsloven; vi have været meget langt derfra. Vi have taget Sagen med stor Ro, sammenlignet med de Herrers Optræden den Gang, de vare i Opposition. Det nytter ikke, at de Herrer forse sig over, at det er lidt vanskeligt at komme igennem med Forslaget om Theatrets Standsning; thi var det en let Sag, kunde vi tænke os, at man offtrede Theatret ligesom man har offtret Forsvarsvesenet blot for at blive ved Magten. — Det ærede Medlem for Fredensborg (Hage) var misforøjet med Udvalgets Flertal, og derimod har jeg Intet at erindre; men jeg forstaaer ikke rigtigt, at det skulde være fuldkommen stridende imod konstitutionel Stik at ville negte Bevillinger paa det Punkt, hvor netop Bevillinger tidligere ere misbrugte. Det forekommer mig, at det er dog der, vi skulle negte dem, at det er der, vi skulle ramme, og at gjøre det, er ikke, saaledes som et andet æret Medlem før sagde, at rette Smed for Vager. Naar det ærede Med-